

آمریکا ۴۶ رئیس جمهور به خود دیده که اکثر آنها عضو ۲ حزب جمهوری خواه یا دمکرات بوده‌اند رؤسای جمهور آمریکا به کدام حزب تعلق داشتند؟

از روسای جمهور آمریکا ۴ نفر به علت مرگ طبیعی (ویلیام هریسون، زاکری تیلور، وارن هاردینگ و فرانکلین روزولت)، ۴ نفر به علت ترور (آبراهام لینکلن، جیمز آبرام گارفیلد، ویلیام مک کینلی و جان اف. کندی) و یک نفر به دلیل استعفا (ریچارد نیکسون)، مسند را ترک کرده‌اند. ویلیام هریسون با ۳۲ روز، کوتاه‌ترین دوره ریاست جمهوری و فرانکلین روزولت با ۱۲ سال، طولانی‌ترین دوره را طی کرده‌اند. تا پیش از ریاست جمهوری فرانکلین روزولت که در ۴ دوره متوالی به عنوان رئیس جمهور انتخاب شد، محدودیتی برای دوره‌های ریاست جمهوری در ایالات متحده وجود نداشت، اما پس از اینکه در ۱۹۴۵ روزولت در حالی که رئیس جمهور بود در گذشت، اصلاحیه بیست و دوم قانون اساسی آمریکا به تصویب رسید که طبق آن هیچ فردی حق ندارد بیش از دو دوره رئیس جمهور آمریکا باشد.

رئیس جمهور که به صورت غیر مستقیم انتخاب می‌شود دارای بالاترین مسند سیاسی ایالات متحده است. او همچنین فرماندهی کل قوای نیروهای مسلح ایالات متحده را نیز بر عهده دارد. در حال حاضر، ۵ رئیس جمهور پیشین زنده هستند: (جیمی کارتر، بیل کلینتون، جورج واکر بوش، باراک اوباما، دونالد ترامپ). در مواردی این پست به صورت متوالی در اختیار یک فرد قرار گرفته است. برای مثال جورج واشنگتن ۲ دوره متوالی در این سمت خدمت کرد و به عنوان نخستین رئیس جمهور ایالات متحده آمریکا شناخته می‌شود. جرال فورد پس از استعفای ریچارد نیکسون در زمان باقیمانده از دور دوم خدمت وی این سمت را در اختیار داشت. در واقع فورد در هیچ انتخابات ملی پیروز نشد و مطابق متمم بیست و پنجم قانون اساسی آمریکا در این سمت خدمت کرد.

 ۱. جورج واشینگتن حزب فاقده حزب	 ۱۷. اندرو جانسون حزب دمکرات، حزب متحد ملی	 ۲. جان آدامز فدرالیست	 ۱۸. یولیسیز سایمن گرانت حزب جمهوری خواه
 ۳. توماس جفرسون حزب دمکرات-جمهوری خواه	 ۱۹. رادرفورد بیرچارد هیز حزب جمهوری خواه	 ۴. جیمز مدیسون حزب دمکرات-جمهوری خواه	 ۲۰. جیمز آبرام گارفیلد حزب جمهوری خواه
 ۵. جیمز مونرو حزب دمکرات-جمهوری خواه	 ۲۱. چستر آلن آرتور حزب جمهوری خواه	 ۶. جان کوینسی آدامز حزب جمهوری خواه	 ۲۲. استیفن گروور کلیولند حزب دمکرات
 ۷. اندرو جکسون حزب دمکرات	 ۲۳. بنجامین هریسون حزب جمهوری خواه	 ۸. مارتین ون بیورن حزب دمکرات	 ۲۴. استیفن گروور کلیولند حزب دمکرات
 ۹. ویلیام هنری هریسون حزب ویگ	 ۲۵. ویلیام مک کینلی حزب جمهوری خواه	 ۱۰. جان تایلر حزب ویگ	 ۲۶. تئودور روزولت حزب جمهوری خواه
 ۱۱. جیمز ناکس پولک حزب دمکرات	 ۲۷. ویلیام هووارد تافت حزب جمهوری خواه	 ۱۲. زکری تیلور حزب ویگ	 ۲۸. توماس وودرو ویلسون حزب دمکرات
 ۱۳. میلیارد فیلمور حزب ویگ	 ۲۹. وارن جی. هاردینگ حزب جمهوری خواه	 ۱۴. فرانکلین پیرس حزب دمکرات	 ۳۰. کالوین کولج حزب جمهوری خواه
 ۱۵. جیمز بیوکتن حزب دمکرات	 ۳۱. هربرت هوور حزب جمهوری خواه	 ۱۶. آبراهام لینکلن حزب جمهوری خواه	 ۳۲. فرانکلین دلانو روزولت حزب دمکرات
<p>؟ چهل و هفتمین رئیس جمهور آمریکا از بین دونا مژد حزب دمکرات کاملا هریس و حزب جمهوری خواه دونالد ترامپ انتخاب خواهد شد</p>			

چراغ سبز و قرمز به احزاب

برای نخبگان سیاسی مانند هنری سنت جان و ویسکونت بولینگ بروک احزاب سیاسی یک شیطنت سیاسی به شمار می‌آید؛ تشکیلاتی که به عقیده این تئوریسین‌ها، آزادی و دمکراسی را از بین می‌برد.

قبل از قرن نوزدهم در غرب، فقط یک متفکر به نام ادموند بوک (۱۷۹۷-۱۷۲۹ میلادی) تشکیل احزاب سیاسی را ابزار لازم دمکراسی می‌دانست و سال‌ها طول کشید تا عقاید او توجه دیگران را جلب کند. تاسیس احزاب سیاسی در غرب بیشتر به علت کنترل افکار عمومی و به علت افزایش جمعیت، صنعتی شدن شهرها و استقرار حکومت نخبگان سیاسی به وجود آمد و نه الزاماً برای مردم‌سالاری و دمکراسی.

در آمریکا - یعنی سرزمینی که نخستین احزاب سیاسی غرب رشد و نمو کرد - مولفان قانون اساسی اسمی از آن نبردند. جیمز مادیسون یکی از مؤسسان نظام آمریکا، جایی برای احزاب سیاسی در نظام آمریکا ندید. پدر سیاسی آمریکا جورج واشنگتن در مراسم وداع سیاسی خود در سال ۱۷۹۶ میلادی به مردم آمریکا اظهار داشت: «تا می‌توانید به صورت موقرانه علیه پدایش و رشد احزاب سیاسی مقاومت کنید» توماس جفرسون سومین رئیس جمهور آمریکا و یکی از مولفان قانون اساسی - که در حقیقت مؤسس نخستین حزب جمهوری خواه (بعدها تبدیل به حزب دمکرات شد) بود -

در آغاز با توسعه احزاب سیاسی مقاومت می‌کرد. جفرسون به یکی از همکاران خود نوشت: «تقسیم‌بندی حزبی در این مملکت (آمریکا) بیسن شاخص‌ها و ارزش‌های شایسته مانیست»
بحث بسیار مهم و معروفی که بین توماس جفرسون و رهبر دیگر آمریکا الکساندر همیلتون در زمان ریاست جمهوری جورج واشنگتن پیرامون جایگاه قدرت و قانون اساسی صورت گرفت، برای نخستین بار این دو رهبر سیاسی را به بسیج اعضای کنگره آمریکا در دو جناح فدرالیست و جمهوری خواهان سوق داد و این پایه شرکت احزاب سیاسی آن زمان در انتخابات ملی آمریکا شد. نفوذ احزاب سیاسی در انتخابات مجلس چه در آمریکا و چه در اروپا سال‌ها به طول انجامید، اما سرانجام در دهه‌های بعدی ظهور یافت. بنابراین احزاب سیاسی که به شکل امروزی در امور سیاسی شرکت می‌کنند، پدیده‌ای غربی است که تاریخ پیدایش آن، اواخر قرن هجدهم و اوایل قرن نوزدهم میلادی است و قدیمی‌ترین سیستم احزاب سیاسی - که در انتخابات ملی وارد شد - اواخر دهه ۱۹۷۰ میلادی در آمریکا به وجود آمد.